

neuvědomila, kde je. Nějací lidé ji opatrně přidržovali za lokty, ale ne moc silně. Kavé ani nenapadlo se vzpírat, ale zrychleně a zhluboka dýchala – ještě stále byla v zápalu boje.

Krista tiše naříkala. Někdo jí začal poskytovat první pomoc. Zakrátko dívku odvedli.

Nakonec se vedle Kavé ocitl Rik Strigoj.

Mlčel. Jeho šedé oči na ni hleděly vyčítavě, ale celkově vypadal poloduch spokojeně. Dokonce si dovilil úsměv.

„Musela ses snažit sama?“ zeptal se uštěpačně. „Nemáš žádnou výdrž.“

Chtěla bych vidět tvoji výdrž, kdyby se tě někdo pokoušel zabít mrtvým ohněm, pomyslela si chmurně dívka.

„Čekáme na tvé pokyny, Kavé,“ pokračoval poloduch. „Stálo mě velké úsilí přemluvit ty dva hlupáky, aby ti uvěřili. Tak svého nejvěrnějšího přítele nezklam.“

Kavé se ušklíbla. No jistě, věrný přítel...

„Kolik je hodin?“ zeptala se a stále těžce oddechovala.

Poloduch se znovu usmál.

„Je skoro poledne... Nastala naše osudová hodina.“

Kavé si zhluboka vzdychla.

„Rychle!“ vykřikla ze všech sil. „Musíme jít na horu Krovuši!“

24. KAPITOLA

Takové ticho.

Jako by někdo vypnul zvuk.

V tom napjatém průzračném tichu se obloha zdála být modrá a jasná. Nebe bylo bez mráčku, panovalo bezvětří, nebylo slyšet jediný zvuk. Svět jakoby ustrnul a stal se přízračným.

Kavé si přešlápla z nohy na nohu.

Ten klid byl ubíjející. Stejně jako mlčenlivost lidí shromážděných kolem starodávného vršku na kamenné hoře. A k tomu strach. Ještě nikdy neměla takový strach. Nebo měla? Hlavou jí prolétl mlhavý záblesk polozapomenuté vzpomínky, ale ihned se vytratil.

Ticho...

A najednou jako by vrcholem projela křeč. Ze země vytryskly hroudy hlíny, skalnaté ostrůvky se pokryly prasklinami, kamenné úlomky se sesypaly jako lavina a obnažily prastarou břidlici.